Het verhaal van Vasili

Vasili Iljitsj Kolomiëts kwam in 1911 ter wereld in het Russische boerendorp Strygoeny nabij Belgorod, op een steenworp afstand van de grens met Oekraïne.

Nadat nazi-Duitsland op 22 juni 1941 de Sovjet-Unie was binnengevallen, moest de 30-jarige Vasili vrijwel direct naar het front. Hij liet zijn vrouw Maria en hun drie kinderen achter.

In februari 1943 werd hij door het Duitse leger krijgsgevangen genomen. Hij kwam terecht in het krijgsgevangenkamp Stalag XB in het Noord-Duitse Sandbostel. Van mens werd hij hier nummer: gevangene 143960.

Later werd Vasili overgebracht naar Stalag VI A in Hemer, in het Ruhrgebied, waar hij in de zware industrie dwangarbeid moest verrichten. Onder de erbarmelijke omstandigheden in het kamp werd hij ernstig ziek. Na zijn bevrijding door het Amerikaanse leger werd hij overgebracht naar een noodziekenhuis in Lüdenscheid-Baukloh. Zijn gezondheid was echter zo slecht dat hij niet meer kon herstellen. Vasili overleed op 14 mei 1945 aan tuberculose.

De Amerikanen namen zijn stoffelijke resten mee naar de Amerikaanse begraafplaats in Margraten, waar hij op 19 mei 1945 werd begraven.

Herbegraven: 6 november 1947, Sovjet Ereveld. Hij werd nooit geïdentificeerd en zijn familie werd nooit opgespoord. Totdat Remco Reiding hen in 2008 vond en informeerde.

Herinneringen van de zoon van de soldaat, Nikolaj Vasiljevitsj Kolomiëts (2008):

,,Ik herinner me dat werd meegedeeld dat de oorlog met Duitsland was begonnen en dat mijn vader toen met zijn kameraad Jakimenko Vasili aan tafel wodka zat te drinken. Mijn vader zei opgewonden en met een soort vuur tegen zijn kameraad: “We zullen de Duitsers vlot verslaan en komen snel weer thuis met de overwinning.” De kameraad luisterde naar hem, boog zich naar hem toe en zei: “Het Duitse leger is erg sterk en ik keer niet levend terug uit deze oorlog.” Zijn woorden bleken profetisch, hij sneuvelde in de eerste maanden van de oorlog.

Vader werd in de eerste twee maanden niet opgeroepen voor dienst, als tractorbestuurder lieten ze hem de graanoogst nog binnenhalen. Eind augustus kreeg vader een oproep voor het leger. Hij kwam van de tractorbrigade op een paard en had twee zakken meloenen bij zich, toen zijn we naar het riviertje gegaan, met de hengel heeft hij één grote vis gevangen, hij waste zich in het riviertje en toen gingen we terug naar huis.

De volgende dag deden we hem uitgeleide naar het recruteringsbureau in Borisov. Aan het einde van het dorp gingen oma en ik terug naar huis. Het was alsof ik voelde dat ik vader voor het laatst zag en ik huilde heel erg en ik wilde nog verder met hem meelopen. Toen hij al op het recruteringsbureau was, had vader erge spijt dat hij dat niet goed had gevonden.

Van het front stuurde hij brieven, maar die zijn niet bewaard gebleven. In 1943 kregen we bericht dat vader vermist was geraakt. Toen de oorlog voorbij was, dachten we niet dat hij nog thuis zou komen.

In 1957 kregen we een brief uit de provincie Chmelnytsky, gestuurd door een kameraad van vader, die met hem krijgsgevangen was geweest tot 19 april 1945. Op 19 april 1945 om 4 uur ‘s ochtends werd mijn vader uit de barak gehaald, want hij had dysenterie.

In zijn brief maakte hij niet duidelijk wie hem had weggehaald, de Duitsers of de Amerikanen. Wij dachten dat het de Duitsers waren, en uit boeken en films wisten we hoe de Duitsers omgingen met zieke gevangenen. We vermoedden dat ze hem of in een crematorium hadden verbrand of doodgeschoten.

In de brief vroeg de kameraad of mijn vader thuis was gekomen of niet. We antwoordden hem dat hij niet was thuisgekomen.

Herinneringen van de dochter van de soldaat, Antonina Vasilevna Vasileva (2008):

,,Ik ben geboren in 1942 en heb mijn vader nooit gezien, ik ken hem alleen uit de verhalen van mijn moeder en broer. U vraagt hoe wij reageerden op het nieuws over het graf van vader en

grootvader Kolomijets Vasili Iljitsj. Wij buigen diep voor U en danken u voor uw onbetaalbare werk. Wij zijn de Amerikaanse troepen dankbaar, die onze vader en grootvader hebben bevrijd uit het Duitse concentratiekamp en hem, terwijl hij doodziek was, geprobeerd hebben te redden, die een begraafplaats hebben opgezet en hem op een menselijke manier hebben begraven. Wij zijn het Nederlandse volk dankbaar dat ze voor het graf van onze vader en grootvader verzorgen. En daarbij voelen we veel pijn in ons hart, dat onze vader en grootvader Vasili Iljitsj Kolomiëts alle verschrikkingen van de hel van de Duitse concentratiekampen heeft moeten verdragen.”

Het derde kind van de soldaat overleed tijdens de oorlog.